T010 BD 1 (28) 157 Bi Hoa Q2

Đại Tạng Kinh (Linh Sơn Pháp Bảo)

KINH BI HOA QUYỂN 2 Phẩm 3: BỐ THÍ LỚN (Phần 1)

Bấy giờ trong hội có Đại Bồ-tát tên là Tịch Ý, sau khi chiêm ngưỡng vô số thần thông biến hóa của Như Lai xong, bạch Phật: –Kính bạch Đức Thế Tôn, do nhân duyên gì thế giới của chư Phật khác thì thanh tịnh vi diệu với biết bao sự trang nghiêm, xa lìa năm trược, không có các sự dơ xấu, trong đó chỉ có chư Đại Bồ-tát thành tựu vô lượng vô số công đức và thọ hưởng các diệu lạc. Cõi đó tên về Thanh văn, Bích-chi-phật còn chẳng có, huống gì lại có Nhị thừa? Nay Đức Thế Tôn của con do nhân gì, duyên gì mà ngay trong đời ác năm trược này, với thế giới dơ xấu chẳng sạch: mạng trược, kiếp trược, chúng sinh trược, kiến trược, phiền não trược, Ngài được thành Bậc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác và thuyết pháp Tam thừa cho bốn chúng? Do nhân gì, duyên gì Ngài không nhận thế giới thanh tịnh và không xa lìa đời ác

năm trược? Phật bảo Bồ-tát Tịch Ý: –Thiện nam tử, Đại Bồ-tát do bản nguyện cho nên nhận cõi tịnh diệu, cũng do nguyện cho nên nhận cõi bất tịnh. Vì sao? Thiện nam tử, vì Đại Bồ-tát thành tựu đại bi nên nhận lấy cõi tệ ác, bất tịnh này. Ta do bản nguyện nên ở chỗ thế giới bất tịnh dơ xấu này mà thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thiện nam tử, ông nay hãy lắng nghe, suy nghĩ kỹ, khéo lãnh thọ và hành trì đúng đắn, Ta sẽ nói. Khi ấy, các Bồ-tát vâng lời dạy bảo, lắng nghe. Phật bảo Bồ-tát Tịch Ý: –Thiện nam tử, Ta trong thuở xưa, trải qua hằng hà sa số a-tăng-kỳ kiếp, thế giới của Phật này tên là San-đề-lam. Bấy giờ, đại kiếp tên là Thiện trì, ở trong kiếp đó có Chuyển luân thánh vương tên Vô Tránh Niệm làm chủ bốn châu thiên hạ, có một đại thần tên là Bảo Hải. Vị đại thần này

thuộc dòng Phạm chí, biết rành về việc xem tướng. Khi ấy, vua sinh một người con có ba mươi hai tướng tốt, trang nghiêm đẹp đẽ nơi thân, tám mươi vẻ đẹp thứ lớp trang nghiêm với trăm phước đức thành tựu một tướng, thường có ánh sáng chiếu xa một tầm. Thân tướng vị ấy đầy đặn như cây Ni-câu-lư, ngắm mãi một tướng không hề nhàm chán. Ngay khi sinh người con đó, có trăm ngàn chư Thiên cùng đến cúng dường. Nhân đó, vua đặt tên hiệu cho người con là Bảo Tạng. Sau khi khôn lớn, hoàng tử ấy cạo bỏ râu tóc xuất gia, mặc pháp phục, chứng thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, lại lấy hiệu là Bảo Tạng Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn; và chuyển pháp luân khiến vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha các chúng sinh... sẽ được sinh lên cõi trời, người, hoặc được giải thoát. Tạo lợi ích cho các hàng trời, người như vậy rồi, Ngài cùng trăm ngàn ức nado-tha đại chúng Thanh văn cung kính vây quanh, tuần tự du hành qua các thành ấp, xóm

làng, lần đến một thành tên là An-châu-la, tức là chỗ trị vì của Thánh vương. Cách thành không xa có một khu rừng tên là Diêm-phù. Bấy giờ, Đức Như Lai cùng với vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha đại chúng Thanh văn nghỉ lại nơi khu rừng này. Khi ấy, nghe Phật Bảo Tạng cùng vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha chúng đại Thanh văn tuần

tự du hành đến rừng Diêm-phù, Chuyển luân thánh vương suy nghĩ: “Nay ta nên đến gặp Phật để lễ bái, thân cận, cung kính, cúng dường, tôn trọng, ngợi khen”. Nghĩ như vậy rồi, lập tức với thần lực, Thánh vương cùng vô lượng đại chúng cùng nhau trước sau ra khỏi thành An-châu-la, đi tới rừng Diêm-phù. Đến bên ngoài rừng, Thánh vương theo như pháp, xuống xe đi bộ đến chỗ Phật, đầu mặt lạy sát chân Phật, nhiễu quanh bên phải ba vòng rồi lui ngồi một bên. Thiện nam tử, bấy giờ Bảo Tạng Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri liền vì Thánh vương thuyết giảng chánh pháp, với vô số phương tiện chỉ dạy làm cho được lợi ích, an vui. Thuyết pháp này xong, Phật liền lặng yên. Khi ấy, vua

Chuyển luân liền từ chỗ ngồi đứng dậy, ra trước Phật quỳ thẳng, chắp tay, bạch: –Cúi xin Như Lai cùng các Thánh chúng nhận sự cúng dường y phục, ẩm thực, ngọa cụ, y dược của con trong ba tháng. Thiện nam tử, khi ấy Như Lai lặng yên nhận lời. Biết Phật đã chấp thuận, vua đem đầu mặt đảnh lễ, nhiễu Phật ba vòng rồi vui mừng lui ra. Sau đó, vua Chuyển luân bảo với các vua nhỏ, đại thần, dân chúng cùng quyến thuộc của mình như sau: –Các khanh biết không, trẫm đã thỉnh Bảo Tạng Như Lai và đại chúng của Ngài, xin dâng cúng các thức cần dùng đều được yên ổn, suốt ba tháng đem những vật quý giá mà trẫm ưa thích để cúng dường và cung cấp đầy đủ các tôi tớ, nô bộc để hầu hạ. Trẫm xả tất cả, đem cúng dường Phật và các Thánh chúng. Lúc này các khanh cũng nên như vậy, xả tất cả các vật quý giá cúng dường và đem các tôi tớ, nô bộc hầu hạ để dâng cúng Phật và Thánh chúng. Mọi người nghe xong, lập tức nhận lời dạy,

hoan hỷ phụng hành. Bấy giờ, đại thần coi về vật báu ở trong rừng Diêm-phù, dùng vàng ròng làm nền đất, ở trên đất đó xây lầu bảy báu, bốn cửa của lầu gác đó dùng bảy báu làm thành. Bảy hàng cây báu, trên cây đều có treo y báu và chuỗi anh lạc, vô số châu ngọc quý hiếm đẹp đẽ, lọng báu và các đồ dùng quý giá để trang trí. Lại có các thứ hương thơm, hoa trái đẹp báu cùng trang trí nơi cây. Dâng các thứ hoa, kết thắt các loại tơ lụa dùng để trải cùng khắp, treo các cờ lụa, ở trước lầu gác của Thánh vương treo kim luân giữa hư không, cách đất bảy thước. Ở sau chỗ Như Lai thì cho voi trắng báu giữ những cây bảy báu. Nơi cây đó lại có chôn châu, tơ lụa cùng vô số thứ anh lạc dùng để trang nghiêm, trên đó lại có bảy cái lọng báu đẹp. Sai ngọc nữ báu ở trước Như Lai đem bột Ngưu đầu chiên-đàn và hắc trầm thủy dâng cúng lên Phật, đem ngọc ma-ni báu đặt ở trước Phật. Ánh sáng đẹp đẽ của bảo châu Kim luân vương thường chiếu sáng khắp cả khu rừng Diêm-phù nên ngày đêm không khác nhau. Thân Như Lai Bảo Tạng thường thanh tịnh vi diệu sáng chói khắp cả ba ngàn đại

thiên thế giới. Sàng tòa cho mỗi vị Thanh văn đều làm bằng gỗ ngưu đầu chiên-đàn, mỗi chiếc sàng tòa Ngưu đầu chiên-đàn đó có một cái ghế nhỏ. Sau mỗi chỗ ngồi, có voi trắng báu giữ cây bảy báu. Vô số vật trang trí cũng giống như chỗ của Như Lai. Trước mỗi chỗ ngồi có ngọc nữ báu đem bột Ngưu đầu chiên-đàn và hắc trầm thủy dâng lên cúng dường. Ở trước mỗi vị Thanh văn đều có đặt để ngọc báu ma-ni. Trong khu rừng đó tấu lên vô số âm nhạc. Bên ngoài khu vườn có bốn thứ binh lính báu vây quanh hộ vệ. Thiện nam tử, sáng sớm, vua Chuyển luân này ra khỏi thành, đi đến chỗ Phật. Tới bên ngoài rừng, vua theo như pháp, xuống xe đi bộ đến gặp Phật, đem đầu mặt lạy sát

chân Phật, đi nhiễu phía bên phải Phật ba vòng, tự rót nước và đích thân san sớt thức ăn ngon bổ thượng diệu dâng lên cúng dường Phật và đại chúng. Sau khi thọ thực, Phật và đại chúng thu xếp bát và súc miệng. Vua Chuyển luân tay cầm quạt báu, quạt cho Như Lai và các vị Thanh văn. Khi ấy có một

ngàn người con của vua và tám vạn bốn ngàn các vua nhỏ... đều cùng cúng dường mỗi vị Thanh văn như vua Chuyển luân cúng dường Thế Tôn. Ngay sau bữa ăn, có vô lượng trăm ngàn ức nado-tha chúng sinh vào rừng Diêm-phù, thọ lãnh chánh pháp với Như Lai. Bấy giờ, trong hư không có vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha chư Thiên dâng các hoa trời, trỗi âm nhạc trời để cúng dường Phật. Nơi hư không có Thiên y anh lạc và các thứ lọng báu tự xoay chuyển. Lại có bốn vạn thanh y Dạ-xoa ở nơi rừng Chiên-đàn vì Phật và đại chúng mà nhen lửa bằng gỗ Ngưu đầu chiên-đàn để nấu chín thức ăn. Đêm đó, vua Chuyển luân đốt vô lượng trăm ngàn ức na-dotha ngọn đèn ở trước Phật và đại chúng. Thiện nam tử, bấy giờ vua Chuyển luân đầu đội một chiếc đèn, vai vác hai chiếc đèn, hai tay cầm bốn chiếc đèn, trên hai đầu gối, mỗi bên đều có một chiếc đèn, trên hai mu bàn chân có hai chiếc đèn, cúng dường Như Lai như vậy trọn đêm. Nhờ thần lực Phật, cho nên thân tâm nhà vua vui vẻ an lạc, không hề mệt nhọc. Giống

như Tỳ-kheo vào Thiền thứ ba, vua Chuyển luân thánh vương hưởng thọ diệu lạc cũng như thế. Vua cúng dường như vậy trọn đủ ba tháng. Bấy giờ, một ngàn người con của vua và tám vạn bốn ngàn các vua nhỏ... vô lượng trăm ngàn ức nado-tha số người cũng đem thức ăn ngon bổ cúng dường mỗi vị Thanh văn... cũng như thức ăn thơm ngon bổ dưỡng của Thánh vương và cũng cúng dường trọn ba tháng. Ngọc nữ báu cũng đem vô số hoa hương cúng dường Phật như vua Chuyển luân cúng dường Phật. Ngoài ra, chúng sinh cúng dường hương hoa đến Phật cũng như ngọc nữ cúng dường Thanh văn. Thiện nam tử, ba tháng đã qua, vua Chuyển luân sai đại thần coi về kho báu dâng lên Như Lai vàng Diêm-phù-đàn, dâng ngọc anh lạc chạm đầu rồng vàng, tám vạn bốn ngàn bánh xe vàng quý, voi trắng, ngựa xanh, ma-ni châu báu, ngọc châu lấy lửa vi diệu tốt đẹp, thần báu giữ kho, chủ bốn binh báu, các vua nhỏ... ở nơi thành Anchâu-la và các thành ấp nhỏ, cây áo bảy báu, chùm hoa đẹp báu cùng nhiều loại lọng báu. Chuyển luân thánh vương mặc áo đẹp, đeo vô số tràng hoa, anh lạc thượng diệu, xe đẹp bảy báu

cùng vô số sàng tòa báu, người hầu cận bảy báu, lưới báu bao bọc, khóa bằng vàng Diêm-phù, dây bằng trân châu báu, giày dép thượng diệu, nệm chiếu mềm mại, ghế dựa vi diệu, đồ vật bảy báu, chuông trống âm nhạc, linh báu, loa ngọc, vườn rừng, cờ phướn, châu báu, đèn đuốc, chim thú bảy báu, kho chứa, cửa đẹp, vô số các thứ thuốc... những vật như vậy đều có tám vạn bốn ngàn cái, đem dâng lên cúng dường Phật và Thánh chúng. Sau khi cúng dường xong, vua bạch Phật: –Kính bạch Đức Thế Tôn, việc nước con quá nhiều nên không thể ở lâu, con xin sám hối, cầu mong Như Lai ở lại lâu trong vườn này và cho phép con được thường xuyên đi đến lễ bái, gần gũi, cung kính, cúng dường, tôn trọng, ngợi khen. Ngồi ở trước Phật, mỗi người con của vua cũng đều thỉnh Phật và Tỳ-kheo Tăng trọn ba tháng, xin được cúng dường đầy đủ những thứ cần thiết để Phật và chúng Tăng được yên ổn. Cúi xin Phật chấp thuận cho.

Khi ấy Đức Như Lai lặng im nhận lời. Biết Như Lai đã nhận lời mời của các con rồi, vua Chuyển luân đem đầu mặt đảnh lễ Phật và Tỳ-kheo Tăng, đi nhiễu bên phải ba vòng rồi vui vẻ lui ra. Thiện nam tử, khi ấy trong số một ngàn người con của vua, thái tử đầu tên là Bất Tuần, cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng trọn ba tháng, dâng cúng các vật dụng được đầy đủ, yên ổn, y như Thánh vương đã làm. Hằng ngày, vua Chuyển luân đều đến gặp Phật, chiêm ngưỡng tướng hảo của Đức Thế Tôn cùng Tỳ-kheo Tăng, lắng nghe và thọ trì diệu pháp. Thiện nam tử, bấy giờ đại thần Phạm chí Bảo Hải đi khắp cõi Diêm-phù-đề để gặp đàn ông, đàn bà, đồng nam đồng nữ, những người đang cầu xin những vật cần dùng. Làm người thí chủ lớn nhất, Phạm chí bảo: –Các người có thể quy y Tam bảo, phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác rồi sau đó sẽ nhận lãnh vật bố thí. Tất cả chúng sinh trong cõi Diêm-phù-đề không có một người nào là không theo Phạm chí thọ

Tam quy y, phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Sau khi nhận được sự giáo giới của Phạm chí, mọi người đều nhận vật cần dùng. Bấy giờ, Phạm chí đã khiến cho năm trăm ức vô lượng chúng sinh an trụ nơi ba loại phước và phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thái tử Bất Tuần cúng dường Như Lai và Tỳkheo Tăng mãn ba tháng, lại dâng lễ cúng dường tám vạn bốn ngàn anh lạc đầu rồng vàng, chỉ không có bánh xe vàng Thánh vương, voi trắng, ngựa xanh, ngọc nữ, thần giữ kho, chủ binh. Ngoài ra, còn có bánh xe vàng, voi, ngựa, đồng nam, đồng nữ, bảy báu, cây y phục bảy báu, chùm hoa bảy báu, các loại lọng báu, y phục đẹp đẽ, vô số các loại vòng hoa anh lạc thượng diệu, xe đẹp bảy báu, các loại sàng tòa báu, người giữ bảy báu, lưới báu bao bọc, khóa bằng vàng Diêm-phù, dây bằng trân châu báu, giày dép thượng diệu, nệm chiếu mềm mại, ghế dựa vi diệu, vật dụng bảy báu, chuông, trống, kỹ nhạc, linh quý, loa ngọc, vườn rừng, cờ phướn báu, châu báu và đèn đuốc, chim thú bảy báu, kho chứa, quạt báu, vô số thuốc quý... Những vật như vậy, mỗi thứ có tám vạn bốn ngàn cái, đem

dâng cúng dường Phật và Tỳ-kheo Tăng. Sau khi cúng dường xong, họ bạch Phật: –Kính bạch Đức Thế Tôn, những vật hiện có thật chẳng đáng vào đâu, con xin sám hối những việc thiếu sót. Vương tử thứ hai tên Ni-ma, cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng trọn ba tháng như thái tử Bất Tuần, các phẩm vật dâng cúng như đã nói ở trên. Vương tử thứ ba tên là Vương Chúng, vương tử thứ tư tên là Năng-già-la, thứ năm tên Vô Sở Úy, thứ sáu tên Hư Không, thứ bảy tên Thiện Tý, thứ tám tên Mẫn Đồ, thứ chín tên Mật Tô, thứ mười tên Nhu Tâm, thứ mười một tên Mông-già-nô, thứ mười hai tên Ma-xư-mãn, thứ mười ba tên Ma-nô-mạc, thứ mười bốn tên Masai-thô-mãn, thứ mười lăm tên Ma-xà-nô, thứ mười sáu tên Vô Cấu, thứ mười bảy tên A-xàmãn, thứ mười tám tên Vô Khuyết, thứ mười chín tên Nghĩa Vân, thứ hai mươi tên Nhân-đàla, hai mươi mốt tên Ni-bà-lư, hai mươi hai tên Ni-già-châu, hai mươi ba tên Nguyệt Niệm, hai mươi bốn tên Nhựt Niệm, hai mươi lăm tên

Vương Niệm, hai mươi sáu tên Kim Cang Niệm, hai mươi bảy tên Nhẫn Nhục Niệm, hai mươi tám tên Trụ Niệm, hai mươi chín tên Viễn Niệm, ba mươi tên Bảo Niệm, ba mươi mốt tên La-hầu, ba mươi hai tên La-hầu-lực, ba mươi ba tên Lahầu-chất-đa-la, ba mươi

bốn tên La-ma-chất-đala, ba mươi lăm tên Quốc Tài, ba mươi sáu tên Dục Chuyển, ba mươi bảy tên Lan-đà-mãn, ba mươi tám tên La-sát-lư-tô, ba mươi chín tên Lađa-thâu, bốn mươi tên Viêm Ma, bốn mươi mốt tên Dạ-bà-mãn, bốn mươi hai tên Dạ-xà-lư, bốn mươi ba tên Dạ-ma-khu, bốn mươi bốn tên Dạđọa-châu, bốn mươi lăm tên Dạ-phả-nô, bốn mươi sáu tên Dạ-bà-nô, bốn mươi bảy tên Namma-châu-đế, bốn mươi tám tên A-lam-giá-nô... Như vậy, một ngàn người con của Thánh vương, mỗi người đều cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng tất cả những vật cần dùng như: y phục, ẩm thực, ngọa cụ, y dược trong ba tháng, cũng giống như vô số các vật của thái tử thứ nhất dâng cúng và cũng mỗi thứ có tám vạn bốn ngàn cái. Nhân việc bố thí đó, mọi người đều phát tâm: hoặc nguyện được sinh làm vua trời Đaolợi, hoặc cầu Phạm vương, Ma vương, Chuyển

luân thánh vương, hoặc nguyện giàu có lớn, hoặc cầu quả vị Thanh văn. Trong số các vương tử này, chẳng có một người nào cầu Duyên giác, huống gì là cầu Đại thừa! Vua Chuyển luân muốn làm các việc bố thí như trên vì mong cầu sau này lại được làm vị Chuyển luân vương. Khi ấy Thánh vương và một ngàn người con cúng dường như vậy đủ hai trăm năm mươi năm, mỗi người đều hướng đến Phật và Tỳ-kheo Tăng sám hối những điều thiếu sót. Thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí Bảo Hải đến chỗ Phật và bạch rằng: –Cúi xin Đức Như Lai và Tỳ-kheo Tăng nhận sự cúng dường y phục, ẩm thực, ngọa cụ, y dược của con trọn bảy năm. Như Lai lặng yên nhận lời thỉnh cầu của Phạm chí. Thiện nam tử, Phạm chí cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng những vật cần dùng cũng như Thánh vương đã cúng dường.

Thiện nam tử, Phạm chí Bảo Hải lại suy nghĩ: “Nay ta đã làm cho trăm ngàn ức na-do-tha chúng sinh phát tâm Vô thượng Bồ-đề, nhưng ta không biết Chuyển luân thánh vương ngài nguyện những gì? Nguyện làm vua loài người, vua trời, nguyện làm Thanh văn, Duyên giác hay là cầu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác? Nếu đời sau chắc chắn thành Vô thượng Bồ-đề, ta sẽ độ những người chưa được độ, giảng giải cho người chưa được hiểu; đối với người chưa lìa sinh, lão, bệnh, tử, sầu bi, khổ não, ta đều làm cho họ được xa lìa; đối với người chưa được diệt độ, ta làm cho họ được diệt độ. Nếu chắc chắn như vậy thì khi ta nằm nghỉ sẽ có chư Thiên, Ma vương, các Rồng và Dạ-xoa cùng chư Phật, Thế Tôn, Thanh văn, Samôn, Bà-la-môn... vì ta mà hiện trong điềm chiêm bao, nói rõ chí nguyện mong cầu của Thánh vương là ngài cầu vua loài người, cầu vua trời, cầu Thanh văn, Bích-chi-phật thừa hay Vô thượng Bồ-đề?”. Thiện nam tử, ngay trong giấc ngủ, Phạm chí Bảo Hải thấy có ánh sáng, nhờ ánh sáng đó nên thấy được chư Phật, Thế Tôn trong hằng hà sa

số thế giới khắp mười phương. Từ xa, chư Phật, Thế Tôn trao hoa xinh đẹp vi diệu cho Phạm chí, trong đài hoa xinh đẹp đó thấy có hình tượng vầng mặt trời, trên mặt trời đều có lọng đẹp bằng bảy báu, nơi mỗi vầng mặt trời đều phát ra sáu mươi ức ánh sáng. Các ánh sáng đó chiếu đến, nhập vào miệng Phạm chí. Phạm chí tự thấy thân mình lớn cả ngàn do-tuần, trong sạch hoàn toàn không có một vết nhơ, giống như vầng sáng. Thấy ở trong bụng có sáu mươi ức na-do-tha trăm ngàn Bồ-tát hiện đang ngồi kiết già nhập định chánh thọ ở trên hoa sen. Lại thấy vòng mặt trời vây quanh thân, ở trong

các hoa phát ra các âm nhạc hay hơn nhạc trời. Này thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí lại thấy nhà vua kia bị máu dính nhớp cả thân, rảo chạy khắp bốn phía, đầu và mặt giống như đầu mặt heo, ăn vô số các thứ trùng. Ăn trùng xong, đến ngồi bên gốc cây Y lan. Có vô lượng chúng sinh đến ăn thân vua, chỉ còn lại các đốt xương dính mắc với nhau. Sau khi những đốt xương dính mắc với nhau bị tan rã thì trong giây lát trở lại thân hình như cũ.

Lại thấy các người con của vua, có người với mặt heo, có người với mặt voi; hoặc mặt trâu, sư tử, cọp, chó sói, báo; hoặc mặt khỉ, vượn, bị máu dính đầy thân, mỗi người cũng ăn nuốt vô lượng chúng sinh và ngồi bên gốc cây Y lan. Lại có vô lượng chúng sinh đến ăn thân đó, cho đến chỉ còn xương vụn. Xương vụn lại tan ra và giây lát trở lại thân hình như cũ. Hoặc thấy vương tử lấy hoa Tu-mạn-na làm anh lạc, cỡi xe trâu nhỏ xấu, theo con đường không ngay thẳng, chạy nhanh về phía Nam. Lại thấy Tứ đại Thiên vương, Thích Đề-hoàn Nhân, Đại Phạm thiên vương đi đến chỗ ấy bảo với Phạm chí: –Hãy lấy những hoa sen đang ở chung quanh ông, đem cúng dường một hoa cho Chuyển luân vương trước và sau đó trao cho vương tử mỗi vị một cái. Số hoa còn lại đem trao cho các Tiểu vương, tiếp theo, trao cho con của ông và những người khác. Phạm chí nghe dạy như vậy liền đem hoa sen phát hết cho mọi người.

Thấy chiêm bao như vậy xong, Phạm chí bỗng nhiên thức giấc và ngồi dậy, nhớ lại những điều đã thấy trong giấc mộng. Ngay lúc ấy Phạm chí biết được và nghĩ: “Sự nguyện cầu của Chuyển luân thánh vương là thấp kém, ưa thích sinh tử, tham đắm theo cái vui ở đời và lại biết trong số các người con của vua có người với nguyện thấp hèn kém cỏi. Do các vương tử có phát tâm cầu Thanh văn thừa cho nên trong chiêm bao đã thấy họ lấy hoa Tu-mạn-na làm anh lạc, cỡi xe bằng trâu kéo, đi trên con đường không ngay thẳng, chạy nhanh về phía Nam. Vì duyên gì vào đêm qua, nơi giấc chiêm bao ta thấy ánh sáng lớn và thấy vô lượng thế giới trong mười phương, nơi nào nơi nào cũng có chư Phật, Thế Tôn? Bởi vì ta dạy cho vô lượng chúng sinh trong cõi Diêm-phù-đề, làm cho tất cả an trụ nơi ba loại phước. Do vậy, nên trong giấc chiêm bao ta được thấy ánh sáng và vô lượng thế giới trong mười phương, nơi nào nơi nào cũng có chư Phật, Thế Tôn. Bởi vì ta đã dạy khuyên tất cả chúng sinh trong cõi Diêm-phù-đề nên phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác và ta thỉnh Phật Bảo Tạng và Tỳ-kheo Tăng suốt

bảy năm dâng cúng các thức cần dùng được an ổn, cho nên trong giấc chiêm bao ta thấy chư Phật trong mười phương trao cho ta hoa sen. Vì ta đã phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác cho nên trong giấc chiêm bao ta thấy chư Phật trong mười phương trao cho ta lọng báu. Như ta đã thấy hình tượng mặt trời trong đài hoa báu có vô lượng ánh sáng nhập vào trong miệng ta và thấy thân ta lớn đầy cả ngàn do-tuần. Và trên lọng bảy báu có trang sức bằng mặt trời và thấy trong bụng có sáu mươi ức trăm ngàn Bồtát ngồi kiết già nhập định trên hoa sen. Bấy giờ, Phạm thiên vương khuyên ta cung cấp cho mọi người các hoa sen. Những điềm mộng như vậy không phải là sự việc mà ta có thể hiểu được. Chỉ có Đức Như Lai mới có thể hiểu được những việc đó. Nay ta nên đi đến chỗ Đức Thế Tôn để thưa hỏi Ngài: Vì nhân duyên gì ta thấy các

việc như vậy?” Này thiện nam tử, sau đêm ấy, vào lúc sáng sớm, Phạm chí Bảo Hải liền đi đến chỗ Phật với thức ăn đã sắm sửa xong, tự tay rót nước rửa, san sớt những thức ăn ngon bổ thượng diệu dâng

cúng dường Phật và Tỳ-kheo Tăng. Sau khi Phật và chúng Tăng thọ thực, Phạm chí rót nước, thâu dẹp bình bát, liền ngồi trên một chiếc ghế thấp ở một bên Phật và muốn được nghe diệu pháp. Bấy giờ Thánh vương cùng với một ngàn người con và vô lượng, vô biên trăm ngàn đại chúng ra khỏi thành An-châu-la cùng nhau cung kính hướng về vườn Diêm-phù. Đi tới bên ngoài vườn, Thánh vương đúng như pháp xuống xe đi bộ đến chỗ Phật, đầu mặt lạy Phật và Tỳ-kheo Tăng, ngồi ở trước Phật, vì muốn được nghe pháp. Bấy giờ, Phạm chí như trong giấc chiêm bao đã thấy, bạch đầy đủ lên Phật. Phật bảo Phạm chí: –Trong giấc mộng, ông thấy có ánh sáng lớn khắp vô số thế giới như cát sông Hằng trong mười phương và được chư Phật, Thế Tôn ở trong các thế giới ấy trao hoa sen cho ông, ở trong đài hoa có tượng vầng mặt trời, có ánh sáng lớn nhập vào trong miệng là do trước kia ở trong hai trăm năm mươi năm ông dạy cho vô lượng chúng sinh nơi cõi Diêm-phù-đề trụ vào ba loại phước. Ông lại khiến cho vô lượng

chúng sinh phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Hôm nay lại làm công việc bố thí to lớn là cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng. Vì lẽ đó, chư Phật trong mười phương thọ ký cho ông đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Vô số chư Phật, Thế Tôn nhiều như cát sông Hằng trong mười phương hiện đang thuyết pháp, trao cho ông hoa sen cọng bằng bạc, lá bằng vàng, nhụy bằng lưu ly, đài bằng mã não, trong đài hoa sen có tượng vầng mặt trời. Các việc như vậy đều là tướng thọ ký cho ông. Phạm chí, trong giấc chiêm bao, ông thấy nơi vô số thế giới nhiều như cát sông Hằng trong mười phương, có chư Phật, Thế Tôn ở các thế giới đó hiện đang thuyết pháp. Các Đức Thế Tôn kia trao cho ông lọng đẹp bằng bảy báu, trên lọng có trang sức cao đến Phạm thiên. Ông ở đời sau, ngay trong đêm thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì đã có danh tiếng lớn vang khắp nơi vô số thế giới nhiều như cát sông Hằng trong mười phương, lên đến Phạm thiên và sẽ được tướng Vô kiến đảnh tối thượng, tức là cái tướng ban đầu thành đạo của ông. Ông chiêm bao thấy thân lớn, lại thấy vầng mặt trời tự vây quanh,

tương lai ông sẽ thành Bậc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Vô lượng chúng sinh trong cõi Diêm-phù-đề trước kia nhờ ông dạy bảo làm cho phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác cũng sẽ đồng một lúc trong các thế giới nhiều như vi trần khắp mười phương thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, mỗi mỗi vị đều phát ra lời khen ngợi này: “Ta ở đời trước nhờ Phạm chí Bảo Hải khuyên dạy phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác cho nên ngày nay chúng ta đều được thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thế Tôn ấy tức là chân thiện tri thức của ta”. Bấy giờ chư Phật, mỗi vị đều sai các Đại Bồ-tát cúng dường cho ông, các Bồ-tát ấy đem các loại Tự tại sư tử du hý thần túc biến hóa đã chứng đắc trước đây ở cõi Phật mình để cúng dường. Các Bồ-tát ấy làm vô số việc cúng dường xong, ở nơi đó nghe pháp, được Tam-muội Nhẫn nhục đà-la-ni. Các Bồ-tát này lãnh thọ pháp rồi đều trở về nước mình, đến chỗ Phật, Thế Tôn của mình khen ngợi các việc hiện có trong nước của ông.

Phạm chí, điềm mộng như vậy đều là hình tướng thành đạo của ông. Phạm chí, trong giấc mộng ông thấy ở trong bụng mình có vô lượng ức chư Đại Bồ-tát ngồi kiết già nhập định trên hoa sen. Trong đời sau, thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác xong, ông sẽ khuyến hóa vô lượng ức vạn trăm ngàn chúng sinh, khiến không thoái lui nơi Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Sau khi ông nhập Vô thượng Bát-niết-bàn, vào đời vị lai có vô lượng chư Phật, Pháp vương, Thế Tôn trong mười phương thế giới sẽ khen ngợi tên tuổi ông. Các Ngài sẽ bảo: “Trong quá khứ nhiều như số vi trần đại kiếp, có Phật hiệu là..., chính Phật, Thế Tôn này đã khuyến hóa chúng ta an trụ nơi Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác khiến không thoái lui. Vì vậy cho nên chúng ta ngày nay thành Bậc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, làm vua chánh pháp”. Phạm chí, các điềm mộng như vậy đều là tướng trạng thành đạo của ông. Phạm chí, trong giấc mộng, ông thấy hình người mặt heo, cho đến mặt khỉ, vượn bị máu dính đầy

thân, ăn nuốt vô số trùng xong, đến ngồi bên gốc cây Y lan, vô lượng chúng sinh đến ăn thân đó, cho đến chỉ còn lại xương vụn, giây lát lại thọ thân khác. Có những người ngu si tu theo ba việc phước mà chỉ thực hành bố thí, điều phục, hộ trì thân và miệng. Những người như vậy sẽ sinh vào Thiên, Ma, có cái khổ thoái lui. Nếu sinh trong loài người phải chịu sinh, già, bệnh, chết, ưu bi, khổ não; khổ về thương yêu phải xa lìa, oán ghét phải gặp gỡ, khổ cầu mong không được toại ý, sinh trong loài ngạ quỷ chịu các khổ đói khát; sinh trong súc sinh vô minh tăm tối; có cái khổ bị chặt đầu; sinh trong địa ngục chịu vô số các thứ khổ. Muốn được xa lìa các khổ như vậy, cho nên họ an trú tu tập ba việc phước với nguyện cầu làm Thiên vương, Chuyển luân thánh vương; hoặc muốn làm thủ lãnh một Tứ thiên hạ, cho đến thủ lãnh bốn Tứ thiên hạ. Người ngu si như vậy, ăn tất cả chúng sinh, các chúng sinh này lại sẽ ăn trở lại. Người ngu si ấy, cứ vậy đi mãi trong vòng sinh tử không thể nào tính đếm được.

Phạm chí, chiêm bao như thế tức là mãi nhận tướng mạo sinh tử. Phạm chí, trong giấc chiêm bao, ông thấy có các người lấy hoa Tu-mạn-na làm anh lạc, ngồi trên xe nhỏ xấu, dùng trâu để kéo, theo con đường không ngay thẳng chạy về phía Nam. Phạm chí, đó tức là tướng mạo của người an trú nơi ba việc phước, có thể tự điều phục làm cho được vắng lặng mà hướng đến Thanh văn thừa. Thiện nam tử, khi ấy Phạm chí Bảo Hải bạch với Chuyển luân vương: –Đại vương nên biết, thân người khó được, nay vua đã được làm người, vậy không còn khó. Chư Phật, Thế Tôn xuất hiện ở thế gian còn khó hơn hoa Ưu-đàm nở. Điều phục tâm mình để ưa việc lành và phát nguyện làm việc lành lại càng khó hơn nhiều. Lúc này, nếu đại vương lại nguyện được làm trời, người, tức là gốc khổ. Nếu muốn được làm chủ một Tứ thiên hạ hay hai, ba, bốn Tứ thiên hạ cũng là gốc khổ, bị xoay vần trong sinh tử. Nếu đại vương nguyện sinh làm trời, người đều là vô thường, không có tướng nhất

định, cũng giống như làn gió thoảng qua. Người ưa nơi ngũ dục, tâm không nhàm chán, giống như đứa trẻ con nhìn mặt trăng trong nước. Nếu nguyện cầu ở trong chư Thiên để nhận cái vui buông lung, người đó sẽ luôn luôn bị đọa trong địa ngục, chịu khổ vô cùng. Nếu được sinh trong loài người thì chịu khổ thương yêu phải xa lìa, oán ghét phải gặp gỡ. Nếu được sinh lên cõi trời có cái khổ thoái lui. Lại sẽ luôn luôn có sự

khổ thọ thai, có vô số khổ về đoạt mạng, ăn nuốt lẫn nhau, ngu si như đứa trẻ con, tâm không biết nhàm chán. Vì lẽ gì? Vì bị xa lìa thiện tri thức nên không phát nguyện tốt, không thực hành tinh tấn nên điều đáng được không được, điều đáng hiểu không hiểu, điều đáng chứng không chứng; ngu si như trẻ con không biết phân biệt. Chỉ có tâm Bồ-đề mới có khả năng xa lìa các khổ, không bị dục vọng sai khiến, lại mới sinh nhàm chán. Ở thế gian sinh tử, luôn luôn nhận chịu khổ não mà lại cam lòng ưa thích, khiến cho các khổ càng thêm tăng trưởng. Đại vương, hãy nên suy nghĩ về sinh tử có vô số những cái khổ như vậy. Ngày hôm nay đại vương đã cúng dường Phật và đã trồng căn lành,

vì vậy cho nên đối với Tam bảo nên sinh lòng tin sâu xa. Đại vương nên biết, trước kia đại vương đã từng cúng dường chư Phật, Thế Tôn, tức là nguyên nhân làm cho đời sau được giàu có lớn. Ưa thích giữ gìn giới cấm tức là nguyên nhân làm cho đời sau được làm trời, người. Nghe pháp tức là nguyên nhân làm cho đời sau có trí tuệ. Đại vương nay đã được thành tựu những việc như vậy nên phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Khi ấy, vua bảo Phạm chí: –Nay ta không muốn đạt được Bồ-đề như thế. Tâm ta đang ưa thích sinh tử, vì vậy nên ta bố thí, trì giới và lãnh thọ diệu pháp. Phạm chí, đạt được Vô thượng Bồ-đề rất khó. Phạm chí lại bạch đại vương: –Đạo này thanh tịnh, phải nên nhất tâm nguyện cầu đầy đủ. Đạo này không ô trược vì tâm thanh tịnh.

Đạo này ngay thẳng vì tâm không dua nịnh quanh co.
Đạo này tươi đẹp, trong sáng vì xa lìa phiền não.
Đạo này rộng lớn vì không chướng ngại.
Đạo này dung nạp nhiều vì tư duy nhiều.
Đạo này không sợ vì không làm các điều ác.
Đạo này rất giàu vì hay Bố thí ba-la-mật.
Đạo này thanh tịnh vì hay Trì giới ba-la-mật
Đạo này vô ngã vì hay Nhẫn nhục ba-la-mật.
Đạo này chẳng trụ vì hay Tinh tấn ba-la-mật.
Đạo này không loạn vì hay Thiền định ba-lamật.
Đạo này khéo lựa chọn vì hay thực hiện Trí tuệ ba-la-mật.
Đạo này chính là chỗ đi đến trí tuệ chân thật vì thực hiện đại Từ.
Đạo này chẳng thoái lui vì thực hiện đại Bi.
Đạo này hoan hỷ vì thực hiện đại Hỷ.
Đạo này bền chắc vì thực hiện đại Xả.
Đạo này không gai góc, đâm chích vì thường biết xa lìa tham dục, tức giận, phiền não.
Đạo này là tâm an ổn vì không chướng ngại.
Đạo này không tổn hại vì phân biệt được sắc, thanh, hương, vị, xúc.
Đạo này phá trừ ma vì khéo phân biệt ấm, nhập, giới.
Đạo này lìa ma vì đoạn các trói buộc.
Đạo này thù thắng vi diệu vì lìa chỗ tư duy của
Thanh văn, Duyên giác.

Đạo này biến khắp vì thọ trì tất cả chỗ của chư
Phật.
Đạo này hết sức quý báu vì có tất cả trí tuệ.
Đạo này trong sáng thanh tịnh vì trí tuệ sáng suốt không có chướng ngại.
Đạo này khéo thuyết vì là chỗ hộ trì cho thiện tri thức.
Đạo này bình đẳng vì cắt đứt được thương ghét.
Đạo này không có bụi trần vì xa lìa tức giận. Đạo này hướng đến thiện vì xa lìa tất cả những điều chẳng thiện. Này đại vương, đạo này như vậy nên có thể đưa đến chỗ an vui, cho đến Niết-bàn. Vì vậy, đại vương cần phải phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Chuyển luân thánh vương đáp lời đại thần: –Phạm chí, ngày nay Như Lai xuất hiện ở đời, thọ tám vạn năm, mạng sống của Ngài có hạn. Ngài không thể vì tất cả chúng sinh mà đoạn trừ các nghiệp ác, khiến họ trồng các căn lành, trồng căn lành xong, lại đặt họ vào quả vị Thánh, như được Tam-muội Nhẫn nhục đà-la-ni, hay được làm Bồ-tát với căn lành thù thắng vi diệu, được chư Phật thọ ký quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác; hoặc được chút ít thiện căn ở trong hàng trời, người hưởng thọ các diệu lạc. Các chúng sinh này mỗi người tự nhận lấy quả báo lành hay chẳng lành. Phạm chí, đối với chúng sinh dù chỉ một người mà không có căn lành thì Như Lai cũng không

thể nói pháp đoạn khổ cho họ. Như Lai Thế Tôn tuy làm ruộng phước nhưng nếu người không có căn lành thì Ngài không thể làm cho họ đoạn trừ các sự khổ não. Phạm chí, nay ta phát tâm thành Chánh giác, khi ta thực hành đạo Bồ-tát, tu tập theo Đại thừa, theo pháp môn Bất khả tư nghị giáo hóa chúng sinh để làm Phật sự, hoàn toàn không nguyện ở nơi đời ngũ trược, trong quốc độ dơ xấu phát tâm Bồ-đề. Nay ta thực hành Bồ-tát đạo, nguyện khi thành Chánh giác, trong thế giới của ta, chúng sinh không có các khổ. Nếu ta được cõi Phật như vậy thì mới thành Chánh giác. Thiện nam tử, bấy giờ Bảo Tạng Như Lai, Ứng Cúng Chánh Biến Tri liền nhập Tam-muội. Tam-muội đó tên là Kiến chủng chủng trang nghiêm. Nhập Tam-muội xong, Ngài hiện thần túc biến hóa, phóng ánh sáng rực rỡ. Do năng lực của Tam-muội nên ở mỗi phương trong mười phương thế giới đều hiện ra ngàn cõi Phật nhiều như vi trần với vô số quang cảnh trang nghiêm tươi đẹp. Hoặc có thế giới Đức Phật đã Niết-bàn, hoặc có thế giới Phật vừa mới Niết-

bàn, hoặc có thế giới trong đó Bồ-tát mới vừa ngồi nơi đạo tràng bên gốc cây Bồ-đề chiến thắng ma oán; hoặc có thế giới Phật mới thành đạo liền chuyển pháp luân. Có thế giới Phật thành đạo đã lâu mới chuyển pháp luân. Có thế giới toàn là các Đại Bồ-tát đầy khắp trong nước, không có tên Thanh văn, Duyên giác. Hoặc có thế giới Phật thuyết về thừa Thanh văn, Bíchchi-phật. Có thế giới không có Phật, Bồ-tát, Thanh văn, Duyên giác. Có thế giới năm trược dơ xấu. Có thế giới thanh tịnh vi diệu, không có các sự dơ xấu. Hoặc có thế giới nhỏ hẹp, xấu xí chẳng sạch. Có thế giới nghiêm tịnh, đẹp đẽ. Hoặc có thế giới mạng sống dài vô lượng; có thế giới mạng sống ngắn ngủi. Hoặc có thế giới với đại hỏa tai, có thế giới với đại thủy tai, có thế giới có đại phong tai. Có thế giới kiếp vừa mới thành, có thế giới đã thành tựu xong. Như vậy, được ánh sáng vi diệu chiếu soi

khắp nơi nên vô lượng thế giới đều được hiện rõ. Bấy giờ, đại chúng đều thấy vô lượng thế giới thanh tịnh của chư Phật với vô số việc trang nghiêm như vậy. Lúc ấy, Phạm chí Bảo Hải bạch với Chuyển luân thánh vương:

–Đại vương, hiện nay đại vương đã được thấy thế giới chư Phật với vô số quang cảnh trang nghiêm như thế, vậy đại vương nên phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, muốn cầu cõi Phật nào tùy ý. Thiện nam tử, bấy giờ Chuyển luân vương hướng lên Phật, chắp tay bạch: –Kính bạch Đức Thế Tôn, các Bồ-tát do nghiệp gì mà nhận thế giới thanh tịnh? Do nghiệp gì nhận thế giới uế trược? Do nghiệp gì mạng sống lâu dài? Do nghiệp gì mạng sống ngắn ngủi? Phật bảo Thánh vương: –Đại vương nên biết, các Bồ-tát do nguyện lực cho nên nhận cõi thanh tịnh, xa lìa năm ác trược. Lại có Bồ-tát do nguyện lực cho nên cầu sinh vào cõi năm ác trược. Thánh vương ở trước Phật lại bạch: –Kính bạch Đức Thế Tôn, nay con trở về trong thành, đến chỗ yên tịnh chuyên tâm suy nghĩ, sẽ lập thệ nguyện theo như quang cảnh cõi Phật xa lìa năm ác trược mà con đã được thấy để nguyện

cầu về thế giới thanh tịnh trang nghiêm. Phật bảo: –Thánh vương nên biết, đã đến lúc! Thiện nam tử, bấy giờ Chuyển luân thánh vương đem đầu mặt lạy Phật và Tỳ-kheo Tăng, đi nhiễu bên phải ba vòng rồi lui ra, trở về thành, đến một nơi vắng vẻ trong cung điện của mình, ngồi ngay thẳng, nhất tâm tư duy tu tập vô số cách trang nghiêm về cảnh giới Phật của mình. Thiện nam tử, Phạm chí Bảo Hải lại thưa với thái tử Bất Tuần: –Thái tử cũng nên phát tâm thành Chánh giác như thái tử đã làm với ba việc phước, nghĩa là: bố thí, điều phục, khéo hộ trì thân, miệng, ngoài ra đối với sự thực hành nghiệp lành thanh tịnh, tất cả nên cùng đem hồi hướng đến đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thái tử thưa: –Trước hết, tôi phải trở về cung điện, ở một nơi vắng vẻ, ngồi ngay thẳng tư duy. Nếu chắc chắn có thể phát tâm thành Chánh giác, tôi sẽ đi đến

gặp Phật và ở trước Thế Tôn, quyết định phát tâm nguyện nhận vô số cõi Phật đẹp đẽ, thanh tịnh. Rồi thái tử đem đầu mặt lạy Phật và Tỳ-kheo Tăng, đi nhiễu bên phải ba vòng và trở về cung điện, ở tại một nơi vắng vẻ, ngồi ngay thẳng, nhất tâm tư duy tu tập vô số cách trang nghiêm về thế giới Phật của mình. Thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí lại nói với vị vương tử thứ hai như sau: –Thiện nam tử, nay vương tử nên phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Như vậy, một ngàn người con của vị Thánh vương ấy đều được giáo hóa phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bấy giờ, Phạm chí lại giáo hóa tám vạn bốn ngàn vua nhỏ và chín vạn hai ngàn ức chúng sinh khác, làm cho họ đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Tất cả đại chúng đều thưa: –Phạm chí, hôm nay chúng tôi sẽ trở về chỗ hiện

tại, ở tại một nơi thanh vắng, ngồi ngay ngắn, nhất tâm tư duy tu tập vô số cách trang nghiêm về thế giới chư Phật của mình. Đại chúng như vậy đều nhất tâm thanh tịnh trong thời gian bảy năm. Mỗi người ở nơi chỗ của mình nhất tâm ngồi ngay thẳng tư duy tu tập vô số cách trang nghiêm về thế giới Phật của mình. Thiện nam tử, sau đó, Phạm chí Bảo Hải lại nghĩ: “Ta đã giáo hóa vô lượng trăm ngàn ức nado-tha chúng sinh, làm cho đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác; ta đã thỉnh Phật và đại

chúng để cúng dường các sự cần dùng được an ổn trong thời gian bảy năm. Nếu đời sau, ta chắc chắn thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, sự nguyện cầu của ta được thành tựu, ta sẽ khuyến hóa Trời, Rồng, Quỷ, Thần, Atu-la, Càn-thát-bà, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Dạ-xoa, La-sát, Cưu-bàn-trà... khiến họ luôn cúng dường đại chúng như vậy". Thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí liền nghĩ đến Tỳ-sa-môn Thiên vương.

Thiện nam tử, biết được những điều suy nghĩ trong tâm của Phạm chí, Thiên vương cho gọi trăm ngàn ức vô lượng Dạ-xoa cung kính cùng nhau đi đến chỗ Phạm chí và ngay đêm đó ở trước Phạm chí thưa: –Phạm chí, nhân giả muốn dạy bảo những điều gì? Phạm chí hỏi: –Ông là ai? Tỳ-sa-môn đáp: –Phạm chí, nhân giả có từng nghe đến Tỳ-samôn Thiên vương không? Chính là tôi đây. Nhân giả muốn dạy những gì? Phạm chí bảo: –Lành thay đại vương! Tôi đang cúng dường đại chúng này. Đại vương có thể giúp tôi cùng nhau cúng dường những vị đó không? Tỳ-sa-môn Thiên vương đáp: –Xin kính vâng theo điều Nhân giả đã dạy, xin tùy ý làm.

Phạm chí lại thưa: –Đại vương, nếu đại vương có thể tùy theo ý tôi khiến cho các Dạ-xoa phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đại vương nên tuyên dạy các Dạ-xoa người nào muốn được phước, người nào muốn được thành Chánh giác, ngày ngày có thể vượt qua biển lớn lấy Ngưu đầu chiên-đàn và trầm thủy cùng các thứ hương thơm khác với vô số các loại hoa đem đến nơi đây, cũng sẽ như tôi cúng dường Phật và Tăng chúng hàng ngày? Bấy giờ, nghe hỏi như vậy xong, Thiên vương bèn trở về chỗ ở, đánh trống nhóm họp Dạ-xoa, La-sát, bảo thế này: –Các khanh biết không? Cõi Diêm-phù-đề này có Chuyển luân thánh vương tên là Vô Tránh Niệm, có Phạm chí tên là Bảo Hải, tức là vị đại thần của Thánh vương đó, suốt bảy năm thỉnh Phật và Tăng dâng cúng các vật cần dùng được đầy đủ, an ổn. Các khanh đối với việc phước đức này nên sinh lòng tùy hỷ. Sinh lòng tùy hỷ xong, nhờ thiện căn, hãy phát tâm hồi hướng đến Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Thiện nam tử, bấy giờ có trăm ngàn ức na-dotha Dạ-xoa chắp tay thưa như sau: –Nếu Phạm chí Bảo Hải suốt bảy năm cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng các thức cần dùng đầy đủ, an ổn, chúng tôi xin tùy hỷ căn lành phước báo đó, do tùy hỷ theo căn lành này nên khiến cho chúng tôi được thành Chánh giác. Thiên vương lại bảo: –Các khanh lắng nghe, muốn được phước đức và thiện căn, có thể ngày ngày vượt qua biển lớn, vì Phạm chí kia mà lấy Ngưu đầu chiên-đàn và trầm thủy để nấu chín thức ăn dâng Phật và Tỳ-kheo Tăng. Bấy giờ, có chín vạn hai ngàn Dạ-xoa đồng một lúc thưa: –Thiên vương, từ nay cho đến bảy năm, chúng tôi sẽ thường lấy Ngưu đầu chiên-đàn và trầm thủy đem trao cho Phạm chí để nấu chín thức ăn dâng cúng Phật và Tăng. Lại có bốn vạn sáu ngàn Dạ-xoa cũng đồng lên tiếng:

–Chúng tôi sẽ lấy các hương thơm vi diệu trao cho Phạm chí kia cúng dường Như Lai và Tỳkheo Tăng. Lại có năm vạn hai ngàn các Dạ-xoa cũng đều đồng thanh thưa: –Chúng tôi sẽ lấy vô số các thứ hoa đẹp đem trao cho Phạm chí để cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng. Lại có hai vạn các Dạ-xoa cũng đồng thanh nói: –Chúng tôi sẽ lấy tinh chất của các vị ngon trao cho Phạm chí để trộn vào thức ăn đem cúng dường Phật và Tỳ-kheo Tăng. Bấy giờ có bảy vạn Dạ-xoa cũng đồng thanh nói: –Chúng tôi sẽ đến để

cùng làm thức ăn cúng dường Như Lai và Tỳ-kheo Tăng. Thiện nam tử, Phạm chí lại nghĩ: "Tiếp theo, ta sẽ khuyến hóa Tỳ-lâu-lặc-xoa Thiên vương, Tỳlâu-la-xoa Thiên vương, Đề-đầu-lại-tra Thiên vương". Khi Phạm chí nghĩ như vậy, ba vị vua kia liền biết ngay ý nghĩ đó nên đi đến gặp Phạm

chí như trên cho đến trở về lại chỗ ở của mình. Tỳ-lâu-lặc-xoa cùng trăm ngàn ức na-do-tha Câu-biện-trà, Tỳ-lâu-la-xoa Thiên vương cùng trăm ngàn ức na-do-tha các rồng, Đề-đầu-lại-tra Thiên vương cùng vô lượng trăm ngàn ức na-dotha các Càn-thát-bà, cho đến phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác cũng như vậy. Thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí lại nghĩ đến bốn vị thiên vương ở tầng trời thứ hai. Nhờ năng lực của Phật nên bốn thiên vương kia đều đến gặp Phạm chí và thưa: –Phạm chí, hôm nay Nhân giả muốn dạy bảo những điều gì? Phạm chí đáp: –Nay ta khuyên ông cùng các quyến thuộc phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bốn vua trời thưa: –Xin kính vâng như điều Nhân giả đã dạy. Mỗi vị liền trở về chỗ của mình cùng với các quyến thuộc đồng phát tâm Vô thượng Chánh

đẳng Chánh giác. Như vậy cho đến cả ba ngàn đại thiên thế giới có trăm ức Tỳ-sa-môn Thiên vương phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, trăm ngàn ức Tỳ-lâu-lặc-xoa vua trời, trăm ngàn ức Tỳ-lâu-la-xoa, trăm ngàn ức Đề-đầu-lạitra đều cùng với quyến thuộc của mình phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thiện nam tử, Phạm chí lại suy nghĩ: "Nếu trong đời sau chắc chắn thành Chánh giác, ta sẽ làm cho tất cả chư Thiên đều được phần phước đức này, cũng khuyên cho họ phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Nếu ta ở đời sau, do căn lành này sẽ thành Chánh giác, Đao-lợi thiên vương sẽ đi đến đây gặp ta, Dạ-ma Thiên tử, Đâu-suất Thiên tử, Hóa lạc Thiên tử, Tha hóa tự tại Thiên tử cũng sẽ đến đây gặp ta". Thiện nam tử, khi Phạm chí nghĩ như vậy xong, vua trời Đao-lợi, vua trời Dạ-ma, vua trời Đâusuất, vua trời Hóa lạc, vua trời Tha hóa tự tại đều cùng đến gặp Phạm chí và nói: –Phạm chí, nay Nhân giả muốn khuyên chúng tôi những gì?

Phạm chí hỏi: –Ông là ai? Năm vua trời đều xưng tên họ, lại hỏi Phạm chí: –Nhân giả muốn khuyên những gì? Cần sai bảo chúng tôi làm gì tại đại hội này? Phạm chí đáp: –Thiên vương nên biết: các ông ở trên trời có tòa báu đẹp, cung điện, lầu gác, có các cây báu và các cây y phục, cây thiên hương, cây hoa, cây quả, áo trời, tòa trời, mền nệm mềm mại với các thứ đồ dùng quý báu thượng diệu và dùng anh lạc, phướn trời, lọng trời, các cờ lụa... đủ các thứ xinh đẹp. Chư Thiên có vô số thứ âm nhạc, các ông có thể dùng các vật như vậy với vô số các thứ xinh đẹp, trang trí nơi vườn Diêm-phù này để cúng dường Phật và Tỳ-kheo Tăng. Năm vua trời thưa: –Xin kính vâng theo điều Nhân giả đã dạy. Các vua trời, mỗi người đều tự trở về chỗ ở của mình. Vua trời Đao-lợi bảo với Tỳ-lâu-lặc Thiên

tử, vua trời Dạ-ma bảo với A-trà-mãn Thiên tử, vua trời Đâu-suất bảo với Lộ-ê Thiên tử, vua trời Hóa lạc bảo với Câu-¬đà-la Thiên tử, vua trời Tha hóa tự tại bảo với Nan-đà Thiên tử với lời thế này: –Nay khanh nên xuống cõi Diêm-phù-đề, dùng tất cả những vật ở cõi trời này để đem trang trí nơi vườn Diêm-phù kia. Treo các anh lạc, trải các sàng tòa như các thứ trang nghiêm của các vua trời, vì Như Lai cho nên xây lầu báu

cao, làm như lầu báu ở cõi trời Đao-lợi đây. Nghe những lời dạy như vậy xong, các Thiên tử liền đi xuống cõi Diêm-phù-đề và ngay trong đêm ấy trang trí các thứ nơi vườn Diêm-phù, dùng các cây báu... cho đến cờ phướn trời xen nhau trang trí nơi đó. Vì Đức Như Lai nên họ xây lầu bảy báu như trên cõi trời Đao-lợi. Năm Thiên tử này dùng các vật báu cùng vô số thứ đem trang trí vườn Diêm-phù xong, liền trở về trên cõi trời, đến bạch với vua mình: –Đại vương biết cho, chúng tôi đã đi đến trang trí nơi vườn kia với những vật giống như ở đây không khác, vì Đức Như Lai nên xây lầu bảy

báu, giống như lầu báu nơi trời Đao-lợi. Thiện nam tử, khi ấy Đao-lợi Thiên vương, Dạma Thiên vương, Đâu-suất Thiên vương, Hóa lạc Thiên vương, Tha hóa tự tại Thiên vương, lập tức đi đến cõi Diêm-phù-đề gặp Phạm chí và nói: –Phạm chí, nay tôi đã vì Phật và chúng Tăng mà trang trí khu vườn này. Nhân giả có còn dạy điều gì nữa không, xin hãy cho biết ngay. Phạm chí bảo: –Mỗi người từ nơi cảnh giới của mình, dùng quyền lực mà tập họp chư Thiên lại đem lời của ta đến nói rằng: Trong cõi Diêm-phù-đề có đại Phạm chí tên là Bảo Hải, thỉnh Phật, Thế Tôn và vô lượng Tăng chúng dâng cúng các vật cần dùng được an ổn trong bảy năm. Đối với phước đức này, các khanh nên phát tâm tùy hỷ. Sinh tâm tùy hỷ xong, hãy phát tâm hồi hướng Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Vì vậy, các khanh nên đi đến chỗ Phật, gặp Phật, Thế Tôn và Tỳ-kheo Tăng, cúng dường những vật cần dùng và lãnh thọ diệu pháp.

Năm Thiên vương được nghe Phạm chí dạy xong, mỗi người đều trở về Thiên cung của mình. Đao-lợi Thiên vương là Thích Đề-hoàn Nhân liền nhóm họp chư Thiên lại và bảo với họ: –Các khanh nên biết, cõi Diêm-phù-đề có Chuyển luân thánh vương tên là Vô Tránh Niệm, có đại Phạm chí tên Bảo Hải, là vị đại thần của Thánh vương đó, thỉnh Phật, Thế Tôn và vô lượng ức chúng Tăng cúng dường những vật cần dùng suốt bảy năm. Trước đây ta đã vì Phật và Tỳ-kheo Tăng đem các báu vật đến trang nghiêm vườn Diêm-phù. Các khanh đối với nhân duyên căn lành này nên phát tâm tùy hỷ. Sinh tâm tùy hỷ xong, phát tâm hồi hướng Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, cũng khiến cho Phạm chí đạt được ước nguyện. Thiện nam tử, bấy giờ trăm ngàn vô lượng ức na-do-tha Thiên tử ở Đao-lợi Thiên cung kính chắp tay thưa: –Chúng con ngày hôm nay đối với căn lành này xin phát tâm tùy hỷ. Do nhân duyên tùy hỷ này sẽ giúp cho tất cả chúng con đều được thành

Chánh giác. Dạ-ma Thiên vương, Đâu-suất Thiên vương, Hóa lạc Thiên vương, Tha hóa tự tại Thiên vương... cũng đều nhóm họp chư Thiên lại và bảo họ rằng: –Các khanh nên biết, trong cõi Diêm-phù-đề có Chuyển luân thánh vương tên là Vô Tránh Niệm, có Phạm chí tên Bảo Hải là vị đại thần của Thánh vương đó, thỉnh Phật, Thế Tôn và vô lượng ức Tăng trọn bảy năm dâng cúng các vật cần dùng được an ổn. Trước đây, ta đã vì Phật và Tỳ-kheo Tăng lấy các vật báu cùng vô số thứ xinh đẹp để trang trí nơi vườn Diêm-phù kia. Các khanh đối với nhân duyên căn lành này nên phát tâm tùy hỷ. Sinh tâm tùy hỷ xong, phát tâm hồi hướng Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, giúp cho Phạm chí đạt được ý nguyện. Thiện nam tử, bấy giờ bốn vua trời kia đều có vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha Thiên tử cung kính chắp tay thưa: –Chúng con ngày hôm nay đối với căn lành này xin phát tâm tùy hỷ, do tâm tùy hỷ cho nên sẽ

giúp cho tất cả chúng con đều được thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bấy giờ năm vị vua trời, mỗi vị đều bảo: –Các khanh hãy đi đến cõi Diêm-phù-đề gặp Phật Bảo Tạng và Tỳ-kheo Tăng, lễ bái, đi nhiễu, cung kính cúng dường, tôn trọng, ngợi khen. Thiện nam tử, khi đó năm Thiên vương ngay đêm ấy mỗi vị đem các Thiên tử, Thiên nữ, đồng nam, đồng nữ và trăm ngàn ức na-do-tha chúng quyến thuộc khác cùng nhau trước sau đi đến gặp Phật, đảnh lễ nơi chân Phật và Tỳ-kheo Tăng, theo Phật nghe pháp, cho đến sáng ngày họ bay lên trên hư không, rải vô số các thứ Thiên hoa, hoa Ưu-bát-la, hoa Bát-đầu-ma, hoa Câu-vật-đầu, Phân-đà-lợi, Tu-mạn-na, Bà-sư-ca, A-đề-mục-đa-giá-chiêm-bà-già, hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha mạn-đà-la... xuống trên đại hội như mưa và đánh nhạc trời để cúng dường. Thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí Bảo Hải lại nghĩ: “Vào đời sau nếu ta chắc chắn sẽ thành Chánh giác, sự nguyện cầu được thành tựu, bản

thân ta được lợi ích, ta sẽ giáo hóa các A-tu-la, làm cho tất cả đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác”. Thiện nam tử, Phạm chí nghĩ như vậy xong, có năm A-tu-la vương đi đến gặp Phạm chí, cho đến vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha A-tu-la nam tử, nữ nhân, đồng nam, đồng nữ, như lời Phạm chí dạy đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đi đến gặp Phật, lãnh thọ diệu pháp. Thiện nam tử, bấy giờ Phạm chí Bảo Hải lại nghĩ: “Vào đời sau, nếu ta chắc chắn thành Chánh giác, sự nguyện cầu thành tựu, bản thân ta được lợi ích, ta sẽ giáo hóa Thiên ma Ba-tuần khiến cho phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác”. Thiện nam tử, khi ấy, biết được ý nghĩ của Phạm chí, ma Ba-tuần liền cùng vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha nam tử, nữ nhân, đồng nam, đồng nữ đi đến gặp Phạm chí, kính vâng theo những lời dạy bảo phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, cho đến nghe pháp cũng y như trên.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.